

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2020 r.
sprawy **M. P. D. i R. Ć.**, skazanych za popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.
w zw. z art. 294 § 1 k.k. i innych,
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKa (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł.,
z dnia 21 listopada 2018 r., sygn. akt IV K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanych M. P. D. i R. Ć. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

M. P. D. i R. Ć. wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 21 listopada 2018 r., sygn. akt IV K (...) zostali uznani za winnych popełnienia, wspólnie i w porozumieniu oraz wspólnie i w porozumieniu z trzecim ustalonym sprawcą, przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., zostały im wymierzone kary: M. D. 3 lat pozbawienia wolności, a R. Ć. 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd zasądził

solidarnie od obu oskarżonych na rzecz Firmy „U.” z/s we Włoszech kwotę 621.605,23 zł, a na rzecz Ł. O. kwotę 4.200 zł tytułem naprawienia szkody.

Wyrok ten został zaskarżony apelacjami wniesionymi przez obrońców oskarżonych.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 10 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu I Instancji.

Kasacje od wyroku Sądu odwoławczego wnieśli obrońcy skazanych.

Obrońca M. D. zaskarżyła wyrok w całości zarzucając:

„I. rażąco obrazę prawa procesowego, mogącą mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, wyrażającą się w naruszeniu przepisów art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 458 k.p.k.

1. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. i art. 4 i 7 k.p.k., które to naruszenie polega na nierozważeniu wszystkich zawartych w apelacji obrońcy zarzutów stawianych wyrokowi Sądu pierwszej instancji: (ad. zarzuty A i B), a także nierozważeniu wszystkich przytoczonych na ich poparcie okoliczności, bądź też na ich rozważeniu w sposób sprzeczny ze wskazaniami wynikającymi z przytoczonych artykułów, w szczególności w kontekście roli T. T., sprzeczności w zeznaniach pokrzywdzonego co do wartości i rodzaju szkody, możliwości zaboru towaru przez R. R. czy też działania R. R. i/z Ł. O. w celu wymuszenia odszkodowania;
2. które to naruszenie polega na rozważeniu zawartego w apelacji obrońcy zarzutu (ad. C) jaki postawiony zostały wyrokowi Sądu pierwszej instancji, w sposób sprzeczny z wymogami wynikającymi z dyspozycji art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. a także nierozważeniu wszystkich przytoczonych na jego poparcie okoliczności, a to na niepełnym rozważeniu stawianego wyrokowi Sądu pierwszej instancji zarzutu obrazu art. 5 § 2 k.p.k. polegającej na naruszeniu zakazu tłumaczenia nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego poprzez przyjęcie, iż łańcuch przyjętych przez Sąd pierwszej instancji poszlak wskazuje na to, że oskarżony M. D. dokonał z wnętrza pojazdu marki M. o nr rej. (...), zaboru w celu przywłaszczenia mienia znacznej wartości w postaci 1197 gramów złota, z czego 999 o

wartości 174.127,59zł, 196 gramów wyrobów złota próby 585 o wartości 16.677,64 zł, pieniędzy w kwocie 75.000,00 Euro (co stanowi równowartość 315.000 zł) pieniędzy w kwocie 120.000 zł; podczas, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy - oceniony w ramach przysługującej Sądowi swobody oraz z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - nie pozwala na połączenie pojawiających się poszlak w logicznie spójną całość oraz wykluczającą wszelkie alternatywne wersje rekonstrukcję stanu faktycznego, mogącego stanowić podstawę przypisania zarzucanego oskarżonemu czynu (w części dotyczącej mienia znacznej wartości), a w konsekwencji tego dającego podstawę do wyeliminowania z opisu czynu przypisanego skazanemu, kwantyfikatora mienia znacznej wartości;

3. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., które to naruszenie polega na niedostatecznym rozważeniu przez Sąd Apelacyjny okoliczności, które zdaniem obrony uzasadniały podjęcie tejże inicjatywy dowodowej właśnie przez Sąd meriti, niezależnie od inicjatywy dowodowej obrońcy, a także na mylnym przyjęciu, iż dla możliwości przeprowadzenia tego rodzaju dowodu koniecznym byłoby odzyskanie skradzionych przedmiotów, to bowiem prowadzi do prostego wniosku, iż przy braku odzyskania skradzionych przedmiotów czyni niemożliwym ustalenie rzeczywistej wartości szkody;

II. rażąco obrazę prawa materialnego, tj. art. 46 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w pełnej wysokości wobec obu skazanych, przy wiedzy (jak i możliwości sprawdzenia tej okoliczności z urzędu) o dwóch innych toczących się postępowaniach co do tego samego czynu, jak i tego samego obowiązku naprawienia szkody, w miejsce proporcjonalnego jego rozdzielenia lub pozostawienia tego rozstrzygnięcia sądowi cywilnemu, jak i przyjęciu, że kwestia ta będzie ewentualnie przedmiotem rozpoznania w postępowaniu egzekucyjnym, co w sposób oczywisty świadczy o tym, że finalnie szkoda ta ma być zmiarkowana, zaś obecne jednak orzeczenie multiplikuje wartość tejże szkody i czyni koniecznym prowadzenie odrębnego postępowania w zakresie wykonania

obowiązku naprawienia szkody, zaś po stronie pokrzywdzonego statuuje uprawnienie do wyboru dłużnika, od którego będzie dochodzić należności (spośród 4 osób)”.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanego M. D. wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), oraz wyroku Sądu Okręgowego w Ł. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca R. Ć. zaskarżyła wyrok w części dotyczącej tego skazanego i zarzuciła:

„rażące naruszenie prawa, mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 2 i 3 k.p.k. objawiające się w zaakceptowaniu w toku kontroli instancyjnej naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przez Sąd I instancji, prowadzące bezpośrednio do ustalenia, że skazany R. Ć. obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim dokonanie w dniu 19 lipca 2017 roku wspólnie i w porozumieniu z M. D. oraz wspólnie i w porozumieniu z trzecim ustalonym sprawcą z wnętrza pojazdu marki M. nr rej. (...) zaboru w celu przywłaszczenia mienia znacznej wartości w postaci 1197 gramów złota czystego próby 999 o wartości 174.127,59 zł, 196 gramów wyrobów złota próby 585 o wartości 28.512,12 zł, pieniędzy w kwocie 75.000 euro (co stanowi równowartość 315.000 zł) pieniędzy w kwocie 120.000 zł, kart bankomatowych oraz kredytowych z dwóch banków włoskich wystawionych na nazwisko Ł. O. oraz innych osobistych rzeczy w postaci ubrań i butów o wartości 1.000 euro (co stanowi równowartość 4.200 zł) oraz usunięcia dokumentu w postaci prawa jazdy polskiego wystawionego na nazwisko Ł. O. , którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w sytuacji, gdy poprawna analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonych prowadzi do wniosku, że skazany R. Ć. nie miał nawet świadomości co do faktu uczestniczenia w kradzieży mienia wielkiej wartości”.

Podnosząc powyższy zarzut skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Ł. w pisemnych odpowiedziach na kasację wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońców skazanych M. D. i R. Ć. są oczywiście bezzasadne dlatego podlegały oddaleniu na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wbrew wywodom autorów kasacji, orzeczenie Sądu odwoławczego wolne jest od wad prawnych, a przeprowadzona kontrola odwoławcza spełnia wymogi wszechstronnej i rzetelnej, a więc nie narusza art. 457 § 3 k.p.k. ani art. 433 § 2 k.p.k. W jej toku rozpoznano wszystkie zarzuty apelacyjne podniesione w apelacjach obu skazanych, a więc błędu w ustaleniach faktycznych, obrazy przepisów prawa procesowego oraz materialnego, jak również rażącej niewspółmierności kary, a Sąd w uzasadnieniu podał czym kierował się wydając zaskarżone kasacją orzeczenie oraz dlaczego zarzuty i wnioski sformułowane w apelacjach uznał za niezasadne.

Przede wszystkim Sąd odwoławczy zaakceptował ocenę dowodów prowadzącą do poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń stanu faktycznego i skoro uznał je za prawidłowe, to słusznie uznał, że obaj skazani, działając wspólnie i w porozumieniu z trzecim ustalonym sprawcą dokonali z wnętrza samochodu zaboru w celu przywłaszczenia mienia znacznej wartości w postaci złota, pieniędzy oraz przedmiotów osobistych należących do Ł. O.. Sąd Apelacyjny wyjaśnił w sposób przekonujący, dlaczego prawidłowo Sąd I instancji uznał wyjaśnienia M. D. za podstawę ustaleń faktycznych co do świadomości i wiedzy R. Ć. w jakim zdarzeniu bierze on udział i podkreślił, że oskarżony ten nie miał żadnego procesowego interesu w kłamliwym pomawianiu R. Ć., ani też nie było między nimi jakiegokolwiek konfliktu. Obecnie natomiast próba podważania przez obrońcę M. D. ustaleń co do wartości skradzionego złota i Euro, nie może zostać uznane za zasadne. Z uzasadnienia wyroku Sądu jednoznacznie wynika, jak została obliczona wartość skradzionego mienia oraz, że opinia biegłego w tym zakresie nie byłaby pomocna wobec nieodzyskania skradzionego mienia. Całkowicie niezrozumiałe jest więc na obecnym etapie postępowania sugerowanie przez obrońcę M. D. , że kradzieży mógł dokonać pokrzywdzony Ł. O. wspólnie z R. R.,

od którego M. D. dowiedział się faktycznie o przewożonej biżuterii. Należy przypomnieć, że skazani, aby dokonać kradzieży jechali z W. do Ł. i przebieg zdarzenia był szczegółowo zaplanowany, do tego stopnia, że M. D. nie wracał z Ł. z drugim skazanym, tylko innym samochodem ze szwagrem T. T..

Zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 46 k.k. podniesiony w kasacji obrońcy M. D. jest również oczywiście bezzasadny, szczególnie wobec argumentacji zawartej w uzasadnieniu, co może świadczyć, że został on postawiony czysto instrumentalnie lub też wskazywać, że obrońca nie dostrzega istoty orzekanego na podstawie tego przepisu obowiązku naprawienia szkody od sprawców działających wspólnie i w porozumieniu.

O obciążeniu kosztami postępowania skazanych orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.